

— А че кажи, да чуемъ, какъвъ цѣръ знаеше майка ти? Ще потърсимъ, може да намѣримъ...

— Охъ, тя знаеше цѣръ, ама де го? Отъ крилце перце и отъ кълка месце, това ми е цѣрътъ... Да има една кокошчица, да се напуша съ перцата ѝ, да хапна отъ месцето ѝ, знамъ, ще ми мине...

Поогледали се гоститѣ, поогледали, па си тръгнали. Кой смѣе посрѣдъ бѣлъ день да отиде да търси кокошка въ селото! Изъ пжтя заприказвали за болестъта на лисичата. Повечето я окайвали. Само таралежътъ се спрѣлъ и казалъ:

— Азъ ще излѣкувамъ нашата кумичка...

На другия день той си турилъ очила. Закачилъ си златенъ часовникъ. Заковалъ на пжтната врата бѣла табела съ черни букви:

Д-РЪ ЕЖКО ТАРАЛЕЖКОВЪ
ПРИЕМА БОЛНИ

И веднага въ гората се разнесла новината, че пристигналъ прочутъ докторъ. Лѣкува всички болести.

Отишълъ язовецътъ при лисичата и ѝ занесълъ две прѣсни царевици.

Ревнала тя, като го видѣла. Запрививала се. Умира, цѣръ, та цѣръ иска!...

— Знаешъ ли, кумичке? Новъ докторъ дошълъ. Защо не идешъ да се прегледашъ? Може да ти помогне...

Вдигнала лисичата глава.

— Какъвъ докторъ? Де е?

Разправилъ ѝ язовецътъ. После си отишълъ. Станала Кума Лиса. Прегънала се на две и тръгнала при доктора. Едвамъ върви изъ пжтя. Дошла до кжщата на таралежа. Почукала.

